

РЕШЕНИЕ

№ 268

гр. гр. Добрич, 13.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Жечка Н. Маргенова Томова

Членове: Анна Великова

Станимир Т. Ангелов

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Жечка Н. Маргенова Томова Въззивно
гражданско дело № 20233200500359 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на глава XX от ГПК по **въззивна жалба** вх.№3648/27.02.2023г., подадена от О. К. М. с ЕГН ***** от гр. Р., и по **въззивна жалба** вх.№4541/13.03.2023г., подадена от Окръжен съд – Силистра, двете срещу решение №148/24.02.2023г. по гр.д.№2245/2022г.на РС-Добрич, което всяка от страните обжалва съобразно интерес си , а именно:

О. К. М. обжалва решението в отхвърлителните му части – за сумата от 964.50лева , разлика над уважените претенции в общ размер 7658.85лева и предявените в общ размер 8623.35лева, съставляваща неизплатена част от дължимото за 2020г. допълнително трудово възнаграждение за постигнати резултати; за сумата от 132.09лева изтекли лихви за забава плащането на главното задължение от 964.50лева.

Оплакванията са за неправилност на обжалваното решение поради нарушение на процесуалните правила, неправилно приложение на материалния закон и необоснованост на правния извод, аргументирани с доводи относно предмета на отхвърлената претенция – неплатена част от допълнително възнаграждение за постигнати резултати през 2020г., включена с исковата молба в предмета на делото и неоспорена с отговора на исковата

молба от ответника, наличието на спор между страните само относно правилността на алгоритъма за определяне на размера на основното възнаграждение, като база за определяне и на допълнителното. Излага се, че едва в последното съдебно заседание ответникът навел доводи касаещи размера на допълнителното възнаграждение, както и, че съдът не бил включил в доклада по делото обстоятелства относно тази претенция, не разпределил доказателствена тежест за установяване на относими към нея факти. В жалбата се излага несъгласие с извода на съда, че процесното ДТВ е с непостоянен характер и не се дължи в по-висок размер от вече изплатения. Излагат се и доводи по същество на спора относно дължимостта и конкретния размер на ДТВ за постигнати резултати за 2020г., начина на определянето му, характера на акта на административния ръководител, с който се определя и приложимостта на инцидентен съдебен контрол по чл.17 от ГПК по отношение на този акт. Иска се отмяна на решението в ожалваната част и постановяване на ново за уважаване на претенциите за главното вземане за ДТВ и акцесорното за лихви.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК, писмен отговор е подаден от ВСС, евентуален ответник, с доводи за неоснователност на жалбата и искане за нейното отхвърляне. Исковата претенция била насочена срещу двама ответници при условията на евентуалност, при което без значение било кой ответник какви възражения е изложил, съдът следвало да обсъди и вземе предвид всички, относими към съдебния спор. В случая съдът бил обсъдил доводите и възраженията на страните относно ДТВ. Излага и, че спорният предмет на делото бил основното месечно възнаграждение на ищеца, което не включвало допълнителни възнаграждения с непостоянен характер, каквото било процесното. Като евентуален ответник ВСС бил направил възражение за начина и метода на изчисляване на исковата претенция, която била за основно трудово възнаграждение. Счита да липсва непълнота в доклада по делото относно предмета на спора, счита инцидентния съдебен контрол по чл.17 от ГПК за неприложим по отношение на акта на административния ръководител СОС за определяне на ДТВ. Иска потвърждаване на решението в обжалваните части.

Окръжен съд –Силистра обжалва решението в осъдителните му части- за сумата от общо 7658.85 лева, представляваща сбор от неплатена разликата

между дължимото и платеното месечно възнаграждение по чл.218 ал.2 от ЗСВ за периода от 01.07.2019 г. до 30.06.2021 г., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаването на исковата молба-09.05.2022 г.; за сумата от 1293.28лева, представляваща сбор от обезщетенията за забава върху главните вземания от датата на изискуемостта -от второ число на всеки следващ месец до 09.05.2022 г.

Оплакванията се свеждат до несъгласие с извода на районния съд относно размера на месечното възнаграждение на ищеца и начина на определянето му, както и отговорността си за неплащането на възнаграждение в претендирания от ищеца размер. Излага доводи по същество на спора и извежда извод, че заплатите на младшите магистрати следва да се определят ежегодно, преди приемане на бюджета, с оглед данните от НСИ, че в компетентността на ВСС е да взема решение за определянето на заплатите на младшите магистрати, че административния ръководител на ОС-Силистра няма компетентността да ревизира определените в Таблица №1 на Пленума на ВСС размери на възнагражденията. Счита и, че статистическите данни са съобразени от ВСС при вземане на решения за увеличение с определен процент на заплатите на цялата съдийска общност. Счита за необосновано осъждането на ОС-Силистра за процесните суми при прието от районния съд, че на ищеца са платени възнагражденията в размера, определен с решения на Пленума на ВСС, че административния ръководител на ОС-Силистра е действал в съответствие с финансовите правила, че частичното неплащане се дължи на неправилно посочване в Таблица №1 на Пленума на ВСС на размери, по-ниски от удвоената средномесечна заплата в бюджетната сфера според данните на НСИ, при условие, че ОС-Силистра няма задължение и основание да изисква справки от НСИ за средните бюджетни заплати, няма компетентност да ревизира посочените в Таблица №1 на Пленума на ВСС размери на заплати на младшите магистрати. Иска отмяна на решението в осъдителната му част и постановяване на ново за отхвърляне на претенциите на ищеца.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК, писмен отговор по жалбата на ОС-Силистра е подаден от насрещната стрА. О. К. М., който счита за неоснователни доводите на жалбоподателя относно неправилността на обжалваното решение. Подробно аргументира становище относно

отговорността на ОС-Силистра за процесните вземания в качеството му на работодател, относно компетентността на ВСС по прилагането на чл.218, ал.2 от ЗСВ. В аспекта на оплакванията в жалбата и извън тях подлага на подробно обсъждане доводите и възраженията на страните и решаващите мотивите на съда по предмета на спора. Иска потвърждаване на решението в осъдителната му част.

Съединена за общо разглеждане е и частна жалба Вх. №6854/18.04.2023г., подадена от О. К. М. с ЕГН ***** от гр. Р., срещу определение по чл.248 от ГПК №896/13.04.2023г. по същото дело. Изразява несъгласие с извода на съда за приложимост на правилото на чл.78, ал.3 от ГПК, излага обстоятелства относно процесуалното качество на ВСС и аргументира теза за наличие на условията на чл.78, ал.10 от ГПК при решаване на въпроса относно отговорността за разноските, сторени от ВСС.

В отговор на частната жалба ВСС излага становище за неоснователност на жалбата, по съображения, че в качеството му на стрА.-евентуален ответник, му се дължат разноски съобразно изхода от делото.

Жалбите са депозираны в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, с начало 27.02.2023г. за О. К. М., когато му е връчен препис от обжалваното решение и 18.04.2023г., когато му е връчен препис от обжалваното определение, и с начало 06.03.2023г. за Окръжен съд –Силистра,когато му е връчен препис от обжалваното решение, отговарят на изискванията на чл.260, т.1, 2, 4 и 7 и чл.261 от ГПК и са допустими.

Добричкят окръжен съд разгледа съдържащите се в тях оплаквания, становището на насрещната стрА., и с оглед на тях и събраните по делото доказателства, в рамките на правомощията си по чл.269 от ГПК провери обжалваното решение и основателността на исканията, като приема за установено следното:

Предявените с искова молба вх.№3197/09.05.2022г./по регистър на ОС-Силистра, където първоначално е подадена/, уточнена с молба вх. №14796/29.08.2022г. и молба вх.15521/09.09.2022г/двете по регистър на РС-Добрич, на който по реда на чл.23 от ГПК делото е изпратено за разглеждане/ от О. К. М. срещу Окръжен съд-гр.Силистра, евентуално срещу Висш съдебен съвет, искове са по чл.128 вр. чл. 229 от ЗСВ, за сумата от общо 8626.89лева, сбор от неплатени разлики между дължимо и изплатено брутно

възнаграждение/основно и допълнително за трудов стаж и професионален опит/ за периода 01.07.2019 г. до 30.06.2021г. и допълнителното трудово възнаграждение за постигнати резултати за 2020г. / с конкретно посочени размери на отделните вземания в табличен вид в обстоятелствената част на уточняващата молба с вх.№14796/29.08.2022г.-22 от делото на ДРС/, ведно със законната лихва от датата на подаването на исковата молба - 09.05.2022г., до окончателното плащане; по чл. 86 от ЗЗД за сумата от общо 1426.27лева, сбор от обезщетения за забавено частично плащане, съизмерими със законната лихва върху неплатените разлики между дължимото и изплатено месечно възнаграждение за периода 01.07.2019 г. -30.06.2021г. и допълнителното трудово възнаграждение за постигнати резултати за 2020г., от датата на изискуемостта на всяко вземане - второ число на всеки следващ месец, до датата на подаване на исковата молба -09.05.2022 г.

Не се спори, че през периода 01.07.2019 г. - 30.06.2021 г. ищецът е работил на длъжността „младши съдия“ в Окръжен съд – Силистра, както и че му е изплащано брутно възнаграждение, определено по размер от основно трудово възнаграждение по утвърдената с решение на Пленума на ВСС Таблица №1 за определяне на максималните основни месечни работни заплати на съдии, прокурори и следователи /утвърдена за календарните 2019г.-2021г. с решение от заседание, проведено на 24.01.2019г., решение от заседание, проведено на 30.01.2020г., решение от заседание, проведено на 04.02.2021г./, и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размера по чл.219 от ЗСВ. По данни от представени по делото Таблица №1 на ВСС, максималните основни месечни работни заплати на младшите магистрати за процесния период са както следва: за 2019г.- в размер на 2248 лева; за 2020г. - в размер на 2473 лева, за 2021г. - в размер на 2720 лева. По данни от представената изходяща от ответника ОС-гр.Силистра справка за начислени и изплатени трудови възнаграждения на ищеца/л.87 от делото на ДРС/, за положения труд на заемА.та длъжност за процесния период 01.07.2019г.-30.06.2021г. му е начислявано брутно месечно възнаграждение, формирано от основна работна заплата в размера по утвърдената от ВСС Таблица №1 и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в процент върху основната работна заплата. Така за месеците юли, август и септември на 2019г. му е начислено възнаграждение, формирано от основна заплата от 2248лева и

допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит от 10% върху основната работна заплата; за месеците октомври, ноември и декември на 2019г.- от основна заплата от 2248лева и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит от 11% върху основната работна; за месеците на 2020г.- от основна заплата от 2473лева и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит от 13% върху основната работна заплата; за месеците януари-юли на 2021г. - от основна заплата от 2720лева и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит от 15% върху основната работна заплата.

Не се спори относно факта на плащане и размера на платените месечни възнаграждения за процесния период, формирани по посочения начин, удостоверени с представената справка. Спора се свежда до размера на дължимите месечни възнаграждения на ищеца, в частност до размера на дължимите основни месечни възнаграждения/които са и база за определяне на размера на допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит/ - дали е трябвало за положения труд като младши съдия да получава основно месечно възнаграждение в претендирания размер - удвоената средномесечна заплата на заетите лица в бюджетната сфера по данните на Националния статистически институт, или в определения с решенията на Пленума на ВСС, каквито са му начислявани и плащани съобразно отработеното време.

Правата и задълженията на магистратите, както и трудовото им възнаграждение, се определят съгласно Закона за съдебната власт/ЗСВ/. Съгласно чл. 30, ал. 2, т. 10 от ЗСВ Пленумът на Висшият съдебен съвет определя възнагражденията на съдиите, прокурорите и следователите. В чл. 218 и следващите на ЗСВ са разписани правилата за определяне на основното месечно възнаграждение на различните нива магистрати. Председателите на Върховния касационен съд и на Върховния административен съд, главният прокурор и директорът на Националната следствена служба получават основно месечно възнаграждение, равно на 90 на сто от възнаграждението на председателя на Конституционния съд - чл.218, ал.1 от ЗСВ. Законът определя и основното месечно възнаграждение за най-ниската съдийска, прокурорска и следователска длъжност/младши съдия, младши прокурор, младши следовател/ - в размер на удвоената средномесечна заплата на заетите

лица в бюджетната сфера съгласно данните на Националния статистически институт-чл.218, ал.2 от ЗСВ. Така с нормите на чл.218, ал.1 и 2 законът пряко определя възнагражденията на най-високите и на най-ниските магистратски длъжности като посочва ясни обективни критерии за тях, а възнагражденията за останалите длъжности в органите на съдебната власт се определят от Пленума на Висшия съдебен съвет – чл.218, ал. 3 от ЗСВ. Допълнителните възнаграждения, вида и условията за изплащането им са уредени в чл. 219 от ЗСВ и Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, приети от Пленума на Висшия съдебен съвет на основание чл. 13 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

Упражнявайки правомощието си по чл. 30, ал. 2, т. 10 от ЗСВ Висшият съдебен съвет, действащ чрез пленума си, в началото на всяка от процесните календарни години-2019, 2020, 2021г., е определял основни заплати на магистратите като е фиксирал за напред размерите/максималните/ на основните месечни работни заплати на всички длъжности в органите на съдебната власт, без тези по чл.218, ал.1 от закона. Така с решение по т.6.1.1 от заседание на Пленума, проведено на 24.01.2019г. е утвърдена Таблица № 1 на ВСС за определяне на максималните основни месечни заплати на съдии, прокурори и следователи, в сила от 01.01.2019г., като за длъжностите младши съдия, младши прокурор, младши следовател е определен размер на максимални основни месечни работни заплати от 2248лева /ред 7 от Таблица 1/. С решение по т.2.1 от заседание на Пленума, проведено на 30.01.2020г., е утвърдена Таблица № 1 на ВСС за определяне на максималните основни месечни заплати на съдии, прокурори и следователи, в сила от 01.01.2020г., като за длъжностите младши съдия, младши прокурор, младши следовател е определен размер на максимални основни месечни работни заплати от 2473лева /ред 7 от Таблица 1/. С решение по т.7.1 от заседание на Пленума, проведено на 04.02.2021г., е утвърдена Таблица № 1 на ВСС за определяне на максималните основни месечни заплати на съдии, прокурори и следователи, в сила от 01.01.2021г., като за длъжностите младши съдия, младши прокурор, младши следовател е определен размер на максимални основни месечни работни заплати от 2720лева/ред 7 от Таблица 1/.

Така определеният от ВСС фиксиран размер на възнаграждението за най-ниската магистратска длъжност за всяка от трите календарни години е

несъответен на залегналата в чл.218, ал.2 от ЗСВ регламентация на минималния размер на основното възнаграждение за същата - удвоената средномесечна заплата на заетите лица в бюджетната сфера съгласно данните на Националния статистически институт. За размера на средномесечната заплата на заетите лица в бюджетната сфера /на наетите по трудово и служебно правоотношение в бюджетните организации и фондове, управлявани от държавата, според възприетото статистическо наименование/ по делото е изискана и представена справка на Националния статистически институт/л.73, л.290 от делото на ДРС/, данните от която не са спорни между страните. Според данните от същата средната месечна работна заплата в бюджетната сфера през периода 01.07.2019г.- 30.06.2021г. е в следните размери: 1257лева за месец юли 2019г.; 1134лева за месец август 2019г.; 1199лева за месец септември 2019г.; 1402лева за месец октомври 2019г.; 1212лева за месец ноември 2019г.; 1346лева за месец декември 2019г.; 1305лева за месец януари 2020г.; 1271лева за месец февруари 2020г.; 1280лева за месец март 2020г.; 1297лева за месец април 2020г.; 1328лева за месец май 2020г.; 1315лева за месец юни 2020г.; 1476лева за месец юли 2020г.; 1264лева за месец август 2020г.; 1405лева за месец септември 2020г.; 1630лева за месец октомври 2020г.; 1331лева за месец ноември 2020г.; 1558лева за месец декември 2020г.; 1544лева за месец януари 2021г.; 1466лева за месец февруари 2021г.; 1470лева за месец март 2021г.; 1625лева за месец април 2021г.; 1563лева за месец май 2021г. и 1488лева за месец юни 2021г.

При съпоставка /на база данните от справката/ на удвоената средномесечна заплата на заетите в бюджетната сфера с определените в Таблица №1 на ВСС фиксирани размери на основните работни заплати на младшите магистрати за календарните 2019г., 2020г. и 2021г. явства несъответствие с отрицателен знак – определените от ВСС фиксирани максимални размери на основни заплати на младшите магистрати са под посочения в закона /чл.218, ал.2 от ЗСВ/ минимум - удвоената средномесечна заплата на заетите в бюджетната сфера /както към датата на утвърждаване на Таблица №1 на ВСС, така и в рамките на съответната календарна година/.

Законово правомощие на Висшият съдебен съвет като колективен административен орган на съдебната власт е да определя възнагражденията

на магистратите, но при условията, посочени в ЗСВ. Залегналата в чл.218, ал.2 от ЗСВ регламентация на размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската съдийска, прокурорска и следователска длъжност/както и за най-високите по чл.218, ал.1 от ЗСВ/ лишава ВСС като орган, администриращ съдебната власт, от оперативна самостоятелност за избор на други, различни правила- критерии и методология, за определяне на размера на възнаграждението за тези длъжности. В този смисъл и определение №3967/20.03.2012 г. по административно дело №1750/2012 г. на 5-членен състав на ВАС. В случая, чрез правомощието си по чл.30, ал.2, т. 10 от ЗСВ, администриращия съдебната власт орган е взел решение за определяне на възнаграждението за длъжността „младши съдия“ за процесния период под предвидения в ЗСВ минимален размер като в началото на съответната календарна година и за напред е определил основно възнаграждение за длъжността „младши съдия“ в противоречие на нормата на чл.218, ал.2 от ЗСВ. Принципно законът като източник на базова правна уредба, не може/а не и е необходимо/ да урежда абсолютно всички правни аспекти на материята, предмет на регламентация, а може и в много случаи изрично и сам допуска, някои от тях да бъдат уреждани чрез създаване на съответни вътрешни правила и критерии. Така и в случая ЗСВ допуска, чрез нормата на чл.218, ал.3, администриращия съдебната власт орган сам да определя основното възнаграждение за длъжностите в органите на съдебната власт, извън обаче тези по чл.218, ал.1 и ал.2 от същия, за определянето на чиито възнаграждения правилата са зададени от самия закон. Прогласеното в чл.117 от Конституцията предназначение на съдебната власт изисква адекватно на закона администриране и на възнагражденията на работещите в нея, за да се изпълни целта на основния закон.

При така установеното относно размера на дължимата за заемА.та от ищеца длъжност основна работна заплата и реално начислената и платена, се налага извода, че в процесния период му е начислено и платено възнаграждение в по-нисък от дължимия съгласно чл.218, ал.2 от ЗСВ размер. Пред въззивната инстанция няма спор относно установения с обжалваното решение размер на неплатената разлика между реално дължимото на ищеца възнаграждение в удвоения размер на средномесечната работна заплата в бюджетната сфера и изплатеното, поради което и не се явява необходимо извършването на повторно изчисление от въззивната

инстанция на тази разлика. Вземането на ищеца е доказано по основание и в установения и присъден с обжалваното решение размер. Настоящият съдебен състав споделя изводите на районния съд относно отговорността на ответника ОС-гр.Силистра за процесните вземания в качеството му на работодател по аргумент на чл.61 от КТ и предвид разпоредбата на чл. 229 ЗСВ и § 1, т. 1 от ДР на КТ, без оглед на обстоятелството, че възнаграждението за съответната магистратска длъжност се определя от ВСС, от чиято компетентност е назначаването на магистрата, съгласно нормата на чл.160 от ЗСВ. По своя характер магистратското възнаграждение е такова за положен труд, и ако и правоотношението по заемане на магистратска длъжност да е специфично, различно и от трудовото, и от служебното правоотношение, магистратите полагат труд в съответния орган на съдебна власт/чл.161 от ЗСВ/, който се явява техен работодател, а не органът по назначението - ВСС.

Обжалваното решение в частта на уважения иск за сумата от 7658.85 лева, сбор от разликата между дължимото месечно възнаграждение по чл.218 ал.2 от ЗСВ за периода от 01.07.2019 г. до 30.06.2021 г., и действително заплатените му през същия период суми, следва да бъде потвърдено, както следва да бъде потвърдено и в частта на акцесорното вземане за сумата от 1293.28 лева, сбор от обезщетения за забавено частично плащане, съизмерими със законната лихва върху неплатените разлики между дължимото и изплатено месечно възнаграждение за периода 01.07.2019 г. - 30.06.2021г. от датата на изискуемостта на всяко вземане - второ число на всеки следващ месец, до датата на подаване на исковата молба .

Обжалваното решение следва да се потвърди и в частта на отхвърлената претенция за сумата от 964.50лева, съставляваща неизплатена част от дължимо за 2020г. допълнително трудово възнаграждение за постигнати резултати и за сумата от 132.09лева изтекли лихви за забава плащането на главното задължение от 964.50лева.

Основната работна заплата е възнаграждение за изпълнението от магистрата на присъщите за съответната длъжност трудови задачи. Извън месечното възнаграждение, формирано от основно възнаграждение и допълнително за трудов стаж и професионален опит, което е с постоянен характер, при възможност /при наличие на финансови средства/ магистратите могат да бъдат материално стимулирани с други допълнителни

възнаграждения. За целта, в рамките на компетенциите си по чл. 30 от ЗСВ, на основание чл. 13 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, с решение по протокол № 29/22.11.2018 г. Пленумът на ВСС е приел Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 13/13.06.2019 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 28/21.11.2019 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 18/12.05.2022 г. С разпоредбата на чл.3 от Правилата са регламентирани видовете допълнителни възнаграждения в органите на съдебната власт, които се изплащат при наличие на финансови средства, по §01-00 "Заплати" по бюджетните сметки на органите на съдебната власт и остатък по левови текущи сметки от предходната година по бюджета на съдебната власт , след изплащане на всички дължими разходи-чл.2 от Правилата. С чл.7, ал.1 от Правилата правомощието за определяне размерите на допълнителните възнаграждения на магистратите е предоставено на административните им ръководители. В случая административния ръководител е издал заповед №493/03.12.2020г. по чл. 6 от Правилата, с която е определен размера на допълнително възнаграждение за постигнати резултати в течение на годината- една и половина индивидуална основна месечна заплата и възнаграждение за ранг, определени към последното изплатено трудово възнаграждение, неразделна част от която е и списък с имената на съдии и служители и конкретния размер на допълнителното възнаграждение на всеки. Определеното на ищеца допълнително възнаграждение е в размера на една и половина от последната изплатена работна заплата и възлиза на 3 709.50лева. Няма спор, че е изплатено. Заповедта на административния ръководител, с която се определя допълнително възнаграждение по чл. 6 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, има характеристиките на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. Магистратите, които не са съгласни с определения размер на допълнителното възнаграждение, могат да обжалват тази заповед по административен ред. В случаят не се твърди и няма данни заповедта да е обжалвана от ищеца. В първоинстанционното производство липсва и наведено и поддържано от ищеца възражение относно материалната и незаконосъобразност. Искане за упражняване на косвен съдебен контрол за

законосъобразност е наведено за пръв път чрез въззивната жалба срещу първоинстанционно решение. Вън от това в исковото производство е недопустимо на основание чл. 17, ал. 2 ГПК да се проверява законосъобразността на издадената заповед по искане на ищеца, който е стрА. в административното правоотношение.

С оглед на изложеното обжалваното решение е правилно и законосъобразно и не страда от визираните във въззивните жалби пороци, поради което и предвид съвпадението на крайните изводи на двете инстанции, следва да се потвърди изцяло, с препращане на основание чл. 272 от ГПК към мотивите на първоинстанционния съд, които въззивната инстанция споделя.

Следва да се потвърди и определението по чл.248 от ГПК с №896/13.04.2023г., с което ищецът е осъден да заплати на Висшия съдебен съвет разноски в първоинстанционното производство от 200лева юрисконсултско възнаграждение.

Статутът на Висшия съдебен съвет в процеса е на главна стрА.-евентуален ответник, а не подпомагаща стрА., доводи в който смисъл са развити от ищеца. Неразглеждането на евентуалния иск заличава с обратна сила последиците от предявяването му, което е идентично на процесуалния ефект от прекратяване на исковото производство-отпадане с обратна сила на последиците, които законът свързва с подаване на исковата молба в съда. В този смисъл процесуалните права на евентуалния ответник за сторени в производството разноски за защита по предявения срещу него иск следва да се приравнят с тези на ответник, по отношение на когото производството по делото е прекратено /определение № 82/19.02.2009 г. по ч. т. д. № 60/2009 г. на I т. о., ТК на ВКС; определение № 89/22.01.2010 г. по ч. т. д. № 752/2009 г. на I т. о., ТК на ВКС; определение № 347/10.05.2013 г. по ч. т. д. № 17/2013 г. на II т. о., ТК на ВКС/. Прилагането по А.логия на нормата на чл. 78, ал. 4 от ГПК при претенция за разноски на евентуалния ответник в случай отговаря на целта на закона-да удовлетвори имущественото право на стрА.та на възмездяване за разноските по извършените процесуални действия за защита по инициирания срещу нея съдебен процес. Следователно правилно в полза на ответника Висш съдебен съвет е присъдено дължимото на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от ЗПП юрисконсултско възнаграждение,

доколкото стрА.та е извършвала процесуални действия по делото чрез упълномощен юрисконсулт, определено на основание чл. 25, ал. 1 от НЗПП в размер на 200лева.

С оглед изхода от спора пред въззивната инстанция/отхвърляне изцяло на двете въззивни жалби на насрещните страни, респ.потвърждаване на решението, обжалвано в една част от ищеца, в друга част от ответника ОС-Силистра, отхвърляне и на частната жалба на ищеца/ следва да се разпреди и отговорността за разноси във въззивното производство. Ищецът и ответникът ОС-Силистра не са удостоверили извършването на подлежащи на възмездяване разходи за въззивното производство- и двамата не дължат държавна такса, ищецът е извършвал процесуални действия лично, ответникът ОС-Силистра чрез законния си представител. На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от ЗПП разноси следва да се присъдят в полза на евентуалния ответник -Висш съдебен съвет, извършвал процесуални действия по делото чрез упълномощен юрисконсулт. При преценка за липса на фактическа сложност и минимална правна сложност, извършените от юрисконсулта процесуални действия/писмена защита без явяване в открито съдебно заседание/разноските за юрисконсултското възнаграждение не могат да бъдат определени в максимален размер чл. 25, ал. 1 от НЗПП, а следва да бъдат определени в минималния такъв от 100лева, платими от ищеца.

С оглед гореизложеното, Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №148/24.02.2023г. по гр.д.№2245/2022г.на Районен съд- Добрич.

ПОТВЪРЖДАВА определение №896/13.04.2023г. по гр.д. №2245/2022г.на Районен съд- Добрич

ОСЪЖДА О. К. М. с ЕГН ***** от гр. Р., да заплати на Висш съдебен съвет гр. София, ул.“Екзарх Йосиф“№12, съдебни разноси за въззивната инстанция в размер на 100лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл.280 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните

в частта на иска за неплатени трудови възнаграждения, в частта на иска за неплатено допълнително трудово възнаграждение за постигнати резултати не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____